

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ιδ. αριθ. 448)

Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ μὲ συγχωρήσετε, ἀλλὰ εἶναι τῶρα κάμποσος καιρὸς.

— Τί;

— Ποῦ ἤθελον νὰ σὰς πῶ κάτι...

— Τί ἤθελες νὰ μοῦ πῆς;

— Πολλαῖς φοραῖς ἐρωτήσατε τί γίνεται ἐκεῖνος ὀαγριάνθρως τοῦ δάσους τῆς Μαρέιλ;

— Ὁ Λυκογιάννης; εἶπεν ἡ νεᾶνις φοικιῶσα.

— Ναι, ὁ Λυκογιάννης.

— Κ' ἔμαθες τίποτε; ἠρώτησε ζωηρῶς καὶ μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς.

Ὁ κηπουρὸς λαβὼν ὕφος μυστηριῶδες ἐπλησίασε καὶ χαμηλοφώνως εἶπε:

— Τὸν εἶδα.

— Τὸν εἶδες! ἐπεφώνησεν ἡ Ἐρριέτη.

— Πολλαῖς φοραῖς.

— Ποῦ;

— Σ' τὸ περιβόλι.

— Σ' τὸ περιβόλι;

— Βέβαια δεσποίνις! καὶ ἔχω ἰδέαν πῶς κάμποσο καιρὸ λογουρᾶ τὴν νύκτα ἐδῶ.

Ἡ νεᾶνις διετέλει ὑπὸ ἔκτακτον συγκίνησιν. Παρετήρει ἀσκαρδαμυκτῆ τὸν κηπουρὸν, ἀποροῦσα ἐὰν ὄφειλε νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τοὺς λόγους του.

Ἐκ νέου οὗτος ἀναλαβὼν τὸ μυστηριῶδες ὕφος.

— Εἶμαι βεβαίωτατος, προσέθεσε μετὰ χαμηλοτέρως ἀκόμῃ φωνῆς.

— Φραγκίσκε, εἶπεν ἡ Ἐρριέτη, ἐπὶ μᾶλλον τεταραγμένη μήπως ἀπατάσαι;

Ἐκίνησεν οὗτος τὴν κεφαλὴν τεταραγμένος.

— Εἶσαι λοιπὸν βέβαιος;

— Βέβαιος, κερά, βέβαιος.

Πρὸς στιγμὴν ἐπῆλθε σιωπή.

— Ἄν θέλετε, ὑπέλαβεν ὁ κηπουρὸς, διατάχτε καὶ μπω νὰ τὸν συλλάβω τὸν ἄγριον.

— Πῶς;

— Γνωρίζω σὲ ποῖο μέρος σκαρφαλάνει τὸ τεῖχος καὶ πηδᾷ μέσα σ' τὸ περιβόλι, θὰ βάλω λοιπὸν μιὰ παγίδα, νὰ τὸν πιάσω.

Ἡ νεᾶνις ὠχρίασε φοικιδῶς, λάμψις δὲ ἀπήστραψεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἦ! αὐτὸ θὰ ἦτο πολὺ κακὸν ἂν τόκαμνες, καυμένη, ἡ μητέρα κι' ἐγὼ θὰ σὲ διώγαμε ἀμέσως. Δὲν ξέρεις πῶς αὐτὸς ἔσωσε τὴν ζωὴν μου; Κακοποιῶντας λοιπὸν αὐτὸν, κακοποιεῖς ἐμένα.

— Ἦ! μὴ δυσαρεστεῖσθε, κερά, εἶπεν ὁ κηπουρὸς δειλιῶν. Εἰς κανένα δὲν ἤθελα νὰ κάμω κανένα κακό. ἄλλ' ἐπειδὴ της καὶ πολλὰκις σὰς ἄκουσα νὰ λέτε πῶς θέλετε νὰ δῆτε

τὸν Λυκογιάννη σ' τὸν πύργο... Ἐπειτα αὐτὸς κανένα κακό δὲν κάνει τίποτε δὲν μᾶς πειράζει, μήτε μιὰ μαργαρίτα δὲν κόβει. κ' ἔσωσε κι' ὅλας τὴν ζωὴν σας... Γι' αὐτὸ ὡς τῶρα δὲν τὸν ἐμπόδισα νὰ σκαρφαλῶν τὸ τεῖχος καὶ νὰ ἐρχεται νὰ παίρνῃ τὸν ἄερα τοῦ μέσα σ' τὸ περιβόλι.

— Νὰ ἐξακολουθῆς λοιπὸν νὰ μὴ τοῦ λῆς τίποτα, Φραγκίσκε ὅταν τὸν βλέπῃς σ' τὸ ἕνα μέρος, σὺ νὰ πηγαίνῃς σ' τὸ ἄλλο.

— Αὐτὸ δὰ κάμνω κι' ἐγώ.

— Θέλω νὰ ἦναι ἤσυχος καὶ ἐλεύθερος μέσα σ' τὸ περιβόλι καθὼς εἶναι καὶ σ' τὸ δάσος τοῦ Μαρέιλ.

— Σ' τὰς διαταγὰς σας, κυρία.

— Φραγκίσκε, μήπως ἔκαμες λόγον γιὰ τὸν Λυκογιάννη σ' τὴν μητέρα;

— Ὅχι ἀκόμῃ, κυρία.

— Λοιπὸν, Φραγκίσκε, ὡς ὅτου σὲ εἰδοποιήσω ἐγώ, ἂ θέλῃς νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, νὰ μὴ πῆς τίποτε εἰς τὴν μητέρα οὔτε ε' τὸν ἀδελφόν μου, τὸν ὅποιον περιμένομεν καὶ ὅστις θὰ ἔλθῃ αὐριον ἐδῶ.

— Οὐ ἔννοια σου νὰ εἶσαι βέβαιη πῶς δὲν θὰ κάνω κανένος κουβέντα.

— Ἐχεις τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ πῆς;

— Ναι, κυρία.

— Ὅταν ὁ Λυκογιάννης μένη σ' τὸ περιβόλι τὴν ἡμέραν ξεύρω ἐγὼ ποῦ πάει καὶ κρύβεται.

— Καὶ ποῦ κρύβεται;

— Ὅχι πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

— Ποῦ λοιπὸν;

— Ἐκεῖ, ἀπάνω σ' ἐκεῖνο τὸ δένδρο.

Τὸ μέτωπον τῆς νεάνιδος ἐκαλύφθη αἰφνης ὑπὸ ἐρυθρότητος, ὀλόκληρον δὲ τὸ σῶμά της κατέλαβε φοικίαισι.

— Ἄ! αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, ἀδύνατον! ἀνέκραξεν ἐν προφανεῖ συγκινήσει καὶ ταραχῇ.

— Μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἐγὼ ψέματα; Προχθὲς ἀκόμῃ τὸν εἶδα ποῦ κατέβαινε ἀπὸ τὸ τὸ δένδρο.

— Καὶ ἦτο κρυμμένος ἐκεῖ ἐνόσω ἡμουν ἐγὼ ἐδῶ;

— Μάλιστα κυρία.

— Τόσον πλησίον μου! ἐψιθύρισεν.

— Ἄμα φύγατε σεῖς, εἶδα κι' ἐγὼ τὸν Λυκογιάννην ποῦ βγῆκε ἀπὸ τὸν κρυψόνά του.

— Γιὰ πρώτην φοράν πιθανῶς θὰ ἤρχότου ἐκεῖ.

— Δὲν λέγω ὅχι, κυρία, ἂν καὶ ἐγὼ ἀρ' ὅτι εἶδα συχνὰ θὰ κρύβεται ἐκεῖ μέσα ὁ Λυκογιάννης.

Ἡ νεᾶνις ἐγενηθεῖσα διὰ τῶν μικρῶν φύλλων τῆς φυτείας διηύθυνεν ἀπληστον τὸ βλέμμα της εἰς τὸ πράσινον δένδρον.

— Δὲν εἶναι καὶ σήμερα, εἶπεν ὁ κηπουρὸς.

— Καὶ λῆς ὅτι θὰ ἐπανεῖλθῃ, Φραγκίσκε;

— Στοιχηματίζω, κυρία.

— Ἄ! δὲν θὰ τολμήσῃ πλέον.

— Δὲν θὰ τολμήσῃ ἂν ἤξευρε πῶς τὸν εἶδα, μὰ τῶρα ποῦ δὲν ὑποπτεῖ τίποτε;

— Καὶ γιατί, Φραγκίσκε, κρύβεται σ' αὐτὸ τὸ δένδρο;

— Γιατί; γιὰ νὰ σὰς βλέπῃ. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις τῶρα;

Ἡ νεᾶνις ἐκ νέου ἐρυθρίασα ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Λοιπὸν, Φραγκίσκε, ὑπέλαβεν, ὅπως συμφωνήσαμε, οὐδὲ λέξις νὰ μὴν πῆς οὔτε σ' τὴν μητέρα, οὔτε σ' τὸν ἀδελφόν μου, οὔτε σὲ κανένα ἄλλον.

— Σὰς εἶπα πῶς θὰ φυλάξω τὸ μυστικόν μου.

Καὶ ὑποκλίνας μετὰ σεβασμοῦ ἀπεσύρθη.

Ἡ νεάνις ἀνεστένηξε βαθύτατα, καὶ δύο γεμάτα δάκρυα ἐκύλισαν εἰς τὰς παρειάς της.

Διατί ὁ ἀναστεναγμός αὐτός, καὶ διατί τὰ δάκρυα; Δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ εἶπῃ.

— Ἐκεῖ, ἐκεῖ, ἐψιθύρισεν, ἐρχεται νὰ κρυφθῇ εἰς τὸ δένδρον, τόσον κοντὰ μου γιὰ νὰ με βλέπῃ...

Τὴν ἐπαύριον τὴν τρίτην μετὰ μεσημβριαν ὥραν, ὀλίγω ταχύτερον ἢ συνήθως, ἡ Ἐρριέτη ἦλθε μετὰ βιβλίου καὶ ἐκάθησεν ἐν τῇ φυτεία. Βεβαίως δὲν ἐσκέπτετο ν' ἀναγνώσῃ ἄλλως, ὅπως ἦτο προαπασχολημένη, θὰ ἀνεγίνωσκε χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ.

— Ἐάν ἦτο ἐκεῖ! ἐσκέφθη.

Ἡ καρδία της ἐπαλλεν ἰσχυρῶς· εἶχε νευρικὰς κινήσεις καὶ ἐρεθισμὸν εἰς τὰ μέλη. Ἐπεθύμει πολὺ νὰ παρατηρήσῃ, ἀλλ' ἐδίσταζε, δὲν ἐτόλμα. Πλὴν δὲν ἠδύνατο νὰ μὲνῃ πάντοτε ἐν τῇ ἀβεβαιότητι, ἠγέρθη, ἀπεφάσισε. Πλὴν δὲν ἠδύνατο νὰ μὲνῃ πάντοτε ἐν τῇ ἀβεβαιότητι, ἠγέρθη ἀπεφάσισε. Πλησιάζασα τὸ διάφραγμα καὶ ἀνοίξασα ἐλαφρῶς τὸ φύλλωμα διήυθνε τὸ βλέμμα της εἰς τὴν σμίλακα.

Παύρατα ἠσθάνθη δύνατον κτύπον ἐν τῇ καρδίᾳ της. Ἐβλέπε τὸν Λυκογιάννην. Τὸ πρὸς τὰ ἄνω βλέμμα διεσταυροῦτο μετὰ τοῦ πρὸς τὰ κάτω βλέμματος. Μετὰ τὸσαύτης βεβαιότητος ἀνέμενε νὰ ἴδῃ τὸν Λυκογιάννην ἐν τῷ δένδρῳ ὥστε δὲν ἐδοκίμασε ζωηροτάτην συγγίνησιν καὶ συνῆλθε ταχέως.

— Λυκογιάννη, Λυκογιάννη, εἶπε γλυκοφωνοῦσα τοῦ κάκου θέλεις νὰ κρυθῆς, ἐγὼ ξεύρω πῶς εἶσαι ἐκεῖ, σεῖ βλέπω. Κατέβα ἔλα, ἔλα κοντὰ μου.

Καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τῆς χειρὸς τὸν προσεκάλει ἐπιμόνως.

Ὁ Λυκογιάννης ἀνεκαλύφθη· οὐδένα εἶχε λόγον νὰ κρυφθῇ, κατενόησεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ μὲνῃ ἐν τῷ δένδρῳ. Ἐπειτα δὲ τὸ βλέμμα τῆς νεάνιδος κατέβηκεν αὐτὸν, καὶ ἡ γλυκεῖα φωνὴ τῆς προσεῖλκεν αὐτὸν περισσότερο ἀκόμη ἢ τὰ νεύματα. τὰ ὅποια τῷ ἔκαμε. Διολισθῆσας δὲ διὰ τῶν κλάδων ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὀρθὸς καὶ διηυθύνθη μετὰ ὀρμῆς εἰς τὴν εἴσοδον τῆς φυτείας, ὅπου ἔστι τρέμων, ἀμυγχανῶν. Εὐρίσκατο ἐνώπιον τοῦ εἰδώλου του· τί ἔμελλε νὰ πράξῃ;

Ὁ Λυκογιάννης δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν τῆς εὐπρεπειᾶς τῆς μεγάλης οἰκειότητος, οὐδὲ ἐκείνου ὅπερ λέγομεν ἀγαθαῖον, προσβλητικόν, ἄστοπον, λεπτόν κτλ. Ἀλλὰ καὶ πόσοι νομίζοντες ἑαυτοὺς πολιτισμένους εἶσι κατὰ τοῦτο ἄμαθεῖς ὅσοι καὶ ὁ ἀγρίος μᾶς;

Πρὸ παντός ἄλλου δὲ ὁ Λυκογιάννης ἦτο τέκνον τῆς φύσεως. Τί τοῦ ἔμελλον αἰ κοινωνικαὶ εὐπρέπεια;

Τί λοιπὸν ἔπρεπε νὰ κάμῃ;

Ἀπλούστατα νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ὄθησιν τῆς καρδίας του. Ἡ Ἐρριέτη ἔκαμε δύο βήματα πρὸς αὐτὸν, χαρίεσσα, μειδιῶσα, με τεταμένας χεῖρας.

Οὗτος ἠσθάνθη ὅτι μετῆνεχθη εἰς τινα τῶν ἀγνώστων κόσμων τοὺς ὁποίους τόσαις φοραῖς εἶδε στ' ὄνειρόν του, τὴν στιγμὴν ἐκείνην δὲν ἐσυλλογίζετο τὴν κατάστασιν του, δὲν ἐνθυμείτο ποῖα εἶτο καὶ ποῖα ἀπόστασις ὑπῆρχε μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐρριέτης. . . . Δι' αὐτὸν αὐτὴ ἦτο . . . γυνή, καὶ αὐτὸς . . . ἀνὴρ.

Ἡ Ἐρριέτη εἶχε προχωρήσει ἐν βῆμα, οὗτος δὲ διανύσας τὸ λοιπὸν ἀποστάσεως, με βλέμμα σπινθηροβολοῦν καὶ μέτωπον ἀκτινοβολοῦν, ἔλαβε τὴν νεάνίδα εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὴν ἐσφιγγεν αὐτὴν μετὰ περιπαθείας καὶ κατεκάλυψε

τὸ μέτωπον, τὰς παρειάς, τοὺς ὀφθαλμούς της διὰ φλογερῶν φιλημάτων.

Τεθορυβημένη ἡ Ἐρριέτη δὲν σοκέρθη καὶ ν' ἀπαλλαγθῇ ἀπ' αὐτοῦ, νὰ τὸν ἀπωθήσῃ παράδοξον, δὲ ἠσθάνετο τότε οὔτε φρίκην, οὔτε προσβολήν. . . Ἀλλ' ἡ ἐκπληξίς καὶ ἴσως ἓνα αἰσθημα διαφορετικὸν τὴν ἠνάγκασαν νὰ ἐκβάλῃ κραυγὴν.

Ἀμέσως νεανίας φέρων στολὴν ἰππέως, κοντὸ σακάκι θηλυκωμένο, καὶ μαστίγιον εἰς τὴν χεῖρα ὤρμησεν ἐκ τῶν ὀπισθεν λόγχης καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν φυτείαν.

Ἦτο ὁ Ραοῦλ Δεσμιαῖζ, ὠχρὸς καὶ τρέμων ἐξ ὀργῆς, εἰχεν ἴδει μόνον τὸ τέλος τῆς σκηνῆς, τὸν Λυκογιάννην δηλαδὴ εἰσδύοντά εἰς τὴν φυτείαν, ἐνάγκαλιζόμενον καὶ φιλοῦντα τὴν ἀδελφὴν του. Οὐδεμίαν ζήτησας ἐξήγησιν, ὕψωσε τὸ μαστίγιον καὶ μετὰ μανίας κατέφερεν αὐτὸ κατὰ τῶν ὤμων, τῆς ὀσφύος καὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀγρίου.

Οὗτος, ὅστις ὀλίγον ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς Ἐρριέτης, ἐδέχθη πὰς μαστιγώσεις, χωρὶς νὰ κάμῃ καμμίαν κίνησιν, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχων προσηλωμένους εἰς τὴν νεάνίδα, ἥτις καὶ αὐτὴ ἔμενον ἀκίνητος, ἄφωνος, οἶονεῖ ἀπολιθωθεῖσα.

Ἀλλ' ἀφῆνης ὁ Λυκογιάννης μετέβαλε στάσιν. Τὸ σῶμά του ἐφρικήασε, κατέστη πελιδνόν, τὰ χαρακτηριστικὰ του συνεστάλησαν φρικωδῶς καὶ λάμψεις ἀμυδροὶ τριμεραὶ διηυλάκωσαν τὸ βλέμμα του. Ἐξέβαλεν ὀρμηγὸν καὶ ὀρμησας κατὰ τοῦ Ραοῦλ, συνέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, τὸν ἐλύγισεν ὡς κάλαμον, τὸν ἀνέτρεψε καὶ σφιγγὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ ἔθεσε τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ στήθους.

Πάντα ταῦτα μετὰ τὸσαύτης ἐγένοντο ταχύτητος, ὥστε ἡ νεάνις δὲν εἶρε τὸν καιρὸν νὰ ριφθῇ μετὰξὺ αὐτῶν. Συνελθούσα ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, βλέπουσα τὸν κίνδυνον, ἦν διέτρεχεν ὁ ἀδελφός της, ἐξέβαλε κραυγὴν τρόμου καὶ ὤρμησεν εἰς βοήθειάν του.

Ἦτο καιρὸς, ὁ Ραοῦλ ἔχανε τὴν ἀναπνοήν, ἔρρεγγε.

— Λυκογιάννη! Λυκογιάννη! ἀνέκραξε διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς, εἶναι ὁ ἀδελφός μου, ὁ ἀδελφός μου.

Ἐνθακρυσ ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν γονάτων του, αἱ δὲ μικραὶ χεῖρες της ἐδοκίμασαν νὰ ὑπολύσωσι τὰς μεγάλας τοῦ Λυκογιάννη χειρας, ὕψ' ὧν ὁ λαιμός τοῦ Ραοῦλ ἐκρατεῖτο ὡς ἐν μαγγάνῳ.

Ὁ Λυκογιάννης ἀφῆσας τὸν λαιμὸν ἠγέρθη καὶ ἀπεμακρύνθη βραδέως μέχρι τοῦ βάθους τῆς φυτείας.

Ὁ Ραοῦλ σχεδὸν ἦτον ἀναίσθητος. Ἐάν δὲν ἐπενέβαινε ταχέως ἡ ἀδελφὴ του, ὁ Λυκογιάννης θὰ τὸν ἐστραγγάλιζε βεβαίως ἢ θὰ συνέτριβε τὸ στήθος του διὰ τοῦ ἰσχυροῦ γόνατός του.

Ἐν τούτοις ὁ κρότος τῆς πάλης καὶ ἡ κραυγὴ τῆς νεάνιδος εἶχον ἀκουσθῆ. Ὁ κηπουρός, εἰς τῶν βοηθῶν του καὶ δύο ὑπρέται, ἔτρεχον.

Ἡ μανία τοῦ Λυκογιάννη εἶχε κατευνασθῆ· δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ λυγμοὶ ἐξέφευγον τοῦ στήθους του. Περιέβλεπε τὴν νεάνίδα διὰ μακροῦ, θλιβεροῦ καὶ γλυκοῦ βλέμματος. Ἐπειτα ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου καὶ ἐπήδησεν ἐκτὸς τοῦ περιβόλου, ὅτε δὲ οἱ ὑπρέται τοῦ πύργου ἐφθασαν ἐντὸς τῆς φυτείας, ὁ Λυκογιάννης εἶχε γίνεαι ἄφαντος.

ΙΕ.

EN OΛEΘPION TAEIΔION

Ἡ ἐν τῇ φυτεία σκηνὴ εἶχε λάθει γώραν δύο μῆνας πρὸ τῆς προπομπῆς τοῦ Ἰωκώβου Γρανδὲ ὅταν τὸν συνώδευσαν

όλοι οί χωρικοί του, πού έφυγε νά πάγη νά καταταχθῆ στρατιώτης.

Ένθιμούμεθα διατι όρθός επί βράχου δείχνων τούς γρόνθους του ό Λυκογιάννης εφοβέριζε τόν 'Ραούλ δέ-Σιμαϊζ όστις διήρχετο εφιππος τήν όδόν έν συνοδεία μεθ' ένός τών έν Παρισίους φίλων του.

Ή κτηνώδης έναντίον του επίθεσις τόν κατέστησε τόν Λυκογιάννη πλέον έπιφυλακτικόν· ναι μέν επανήρχετο, ένίοτε και περιεφέρετο εις τά περίεξ του πυργου, αλλά και δεν έτόλμα νά εισέλθῃ εις τό περιβάλεϊ. Βεβαίως δεν έβλεπε τήν Εοριέττην τόσον συχνά, όσον ήθελεν, άλλ' όπωςδήποτε τήν έβλεπεν πρός έκ του πλησίον πότε από μακράν, μεταχειριζόμενος πρός τούτο πολλά μέσσα, τά όποια επενόει· εγνώριζε δε τόσον καλώς νά κρύπτηται, ώστε, κατά τό διάστημα ένός έτους, ή νεάνις τρείς μόνον φορές τόν ειδεν αυτόν. 'Αλλά εγνώριζεν ότι ό Λυκογιάννης ήν τώρα συχνότερα εις τά δάση του Βωκοϋρ ή εις τό δάσος του Μαρεϊλ.

Είχαμεν επ' όλιγον εγκαταλείψει τόν 'Ιάκωβον Βαιγιάν και τήν 'Ιωάνναν θετήν θυγατέρα του, τήν ώραϊαν μναστήν του 'Ιακώβου Γραδέν. 'Αλλά έπρεπε νά ειπωμεν περι του άγριου, του κυριου τούτου τής ιστορίας μας, ότι ήτο αναπόφευκτον διά νά γνωρίσουν οι αναγνώσται μας τά καθέκαστα.

Ήδη αναλαμβάνομεν τήν συνέχειαν. Αί ήμέραι παρήρχοντο όλιγον μονότοναι, άλλ' ήσυχαι έν τῷ οικίω του Μαρεϊλ. Ή 'Ιωάννα ήτο όλιγον τεθλιμμένη διά τήν απομάκρυνσιν του φίλου της, άλλ' εγνώριζεν ότι ήγαπάτο· ό πατήρ τούς ένήστευσε και έχουσα τήν έλπίδα έν τῇ καρδιά ώπλισθη διά τής γενναϊότητος αναμένουσα, χωρίς νά υποφέρῃ πολύ, μέχρι τής επανόδου του στρατιώτου.

'Αλλως ό 'Ιάκωβος έγραφε συχνά. Αί επιστολαί του πάντοτε άνυπομόνως περιμενόμεναι ανεγινώσκοντο άπαξ, δις, τρίς, πολλάκις. Ή 'Ιωάννα τόν απεστήθιζεν. 'Ενεκα τών συστάσεων του αναδόχου του, ό νέος στρατιωτικός ειχε τύχει καλλίστης υποδοχῆς έν τῷ συντάγματι· άλλως ήδυνήθη ακολούθως νά καταστῆ άξιος τής εκτιμήσεως και φιλίας τών άρχηγών του. Μετά εξ μήνας, ειχε διορισθῆ έννομοτάρχης.

Ό 'Ιάκωβος Βαιγιάν ήτο ευχαριστημένος.

— Εϊναι ικανός νά επανέλθῃ με βαθμόν ύπολοχαγού, έλεγεν εις τήν 'Ιωάνναν.

— Και με κανένα σταυρόν, προσέθετεν ή νεάνις μειδιώσα.

— 'Ω! ω! μικρούλα μου, Που τρέχεις! 'Ετσι εύκολα δεν τόν κερδίζει κανείς τόν Σταυρόν· εγώ τόν έλαβον, πολέμων επί του πεδίου τής μάχης.

— 'Αλλως, εκηκολούθησεν ή νεάνις σπουδαιότερον, ό 'Ιάκωβος δεν έχει ανάγκην πλέον νά κερδίσῃ τόν σταυρόν, όσον νά επανέλθῃ εδῶ άξιωματικός. Δεν συνεφωνήθη ότι θα συζητηθώμεν άμέσως μετά τήν επανόδόν του και ότι θ' αναλάβῃ τήν διεύθυνσιν επαύλειος; 'Αξιωματικός, πάτερ μου! 'Αλλ' εάν εγίνετο, ή έρρίπτετο εις τι στάδιον, ό 'Ιάκωβος δεν θα με ήθελε πλέον!

— Γι' αυτό μη σε μέλη ό 'Ιάκωβος, παιδί μου, σε λατρεύει. Και πού διάβολο θα εύρη άλλη γυναίκα ν' άξίζῃ τό τέταρτον τό δικό σου; Μη λέμε ανοησίαις! ό 'Ιάκωβος θα έπιστρέφῃ χωρικός και γενναϊόν παιδί, όπως ανεχώρησε, θα σάς συζεύξω και θα αναλάβῃ μίαν επαυλιν.

Ή Αικατερίνη δεν έλησμονήθη· έσκέπτοντο συνεχώς άπεναντίας περι τής προσφιλοϋς μακαριτίδος. 'Αλλά με τόν καιρόν ή όδύνη του 'Ιακώβου Βαιγιάν ειχε κατευνασθῆ, έπειτα δε ή 'Ιωάννα του, ή 'Ιωάννα του, ήτις ήτο τώρα τό πᾶν δι' αυτόν, συνετέλεσεν ώσαύτως κατά μέγιστον μέρος εις τήν παρηγορίαν του.

— 'Απαξ καθ' εβδομάδα, τήν πρωϊαν τής Κυριακῆς, ή 'Ιωάννα σενέλεγε τά ώρκειότατα άνθη του κήπου, κατεσκευάζε δύο στεφάνους και συνώδευε τόν πατέρα της μέχρι του κοιμητηριου. Οι δύο στεφάνοι άντικαθίσταν τούς τής προηγουμένης Κυριακῆς, ών τά άνθη ειχον μαρανθῆ. Τό εύσεβές τούτο καθήκον εξεπλήρουν τακτικώς πρός σεβασμόν τής μνήμης γυναικός, ήτις υπήρξε διά τήν 'Ιωάνναν ή καλλιτέρα τών μητέρων, και διά τόν 'Ιάκωβον Βαιγιάν ή άγαπητή άφωσιωμένη σύζυγος.

Ό γηραιός λοχαγός ειχε διορισθῆ τό δεύτερον δῆμαρχος του Μαρεϊλ.

Εύθις κακή είδησις εκυκλοφόρησε πρός 'Ανατολάς ως και εις άπασαν τήν Γαλλίαν. 'Ο πόλεμος εξεσράγη. Οι Γάλλοι και οι Πρωσσοι ήλθον εις χείρας. Κατ' άρχάς ό λαός κατεποθήθη, αλλά βαθμηδόν έκαταρρησε.

Έχομεν, έλεγον, νέα πυροβόλα, μιθραλιωβόλους, στρατάρχας τής Γαλλίας στρατηγούς, οιτινες διεκριθησαν οδηγούντες τά τέκνα μας, τά τέκνα τής Γαλλίας, τούς πρώτους στρατιώτας του κόσμου εις τό πυρ. Ένθιμούοντο τούς μεγάλους πολέμους, τας μάχας του Βαλμύ, του Μαρέγγου, τής 'Ιένας, τούς μεγάλους στρατηγούς τής Δημοκρατίας και τόν Ναπολέοντα, οιτινες ήσαν πάντοτε νικηταί. Οι σημερινοί Γάλλοι δεν παρήκουσαν, ήσαν άντάξιοι τών αρχαίων, έπομένως τίποτε δεν ειχον νά φοβηθού.

Δεν εγνώριζον οι πτωχάι τίποτε εκ τής πραγματικότητος, δεν εγνώριζον τας διασπαθήσεις, τας άταξίας, τήν ακηδϊαν τής αυτοκρατορικῆς διοικήσεως.

Ή 'Ιωάννα εστενοχωρείτο πολύ και ήτο όλη άνήσυχη! 'Ο πόλεμος! ό πόλεμος! 'Ο 'Ιάκωβος θα πήγαινε και αυτός σ' τόν πόλεμον, θα εξετίθετο εις φρικώδεις κινδύνους!...

Αί έχθροπραξίαι ήρχισαν.

Πρωϊαν τινά έμαθαν ότι τήν προτεραϊαν μάχη ρονικωτάτη ειχε γίνει εις Αισσεμβέργην, ότι ό άντισπράττης Δουαί έφανεύθη, τότε οι Γάλλοι απέκρουσθησαν υπό δεκαπλασίων δυνάμεων και ότι οι Πρωσσοι εισήλθον εις Γαλλίαν.

Κατελήφθησαν υπό φόβου, αλλά δεν απώλεσαν ακόμη τας έλπίδας των. Οι στρατοί ήμών ισταντο άντιμέτωποι κατά του πολεμίου από τό Μέτς, τήν ακαταγώνιστον ακρόπολιν, τό προτείχισμα τής Γαλλίας, μέχρι τών όχθών του 'Ρήνου, θα ήδύναντο νά έμποδίσωσι τούς Πρωσσους, τήν διάβασιν τών Γερμανών.

Μετά ταύτα εγνώσθη τό αποτέλεσμα τών μαχών του 'Ρείσχοφφεν και Σπίτσεφεν, ότι ό Μάκ-Μαών ήττήθη δεξιά, ό δε Φροσσάρ κατετροπήθη άριστερά.

Τήν φοράν ταύτην δεν υπήρχον πλέον λόγοι περι άμφιβολίας, τήν Γαλλίαν επέδραμον οι Γερμανοι και έμελλον νά χιθούν ως κηλις έλαιου επί του εδάφους.

Αί γυναικες εκλαιόν, εθρήνουν οι άνδρες, εξέφερον κραυγάς όργης, άλλαλαγμούς, τριγμούς όδόντων. 'Ο στρατός του Μάκ-Μαών έμάχετο όπισθοχωρών εις Σαλόν, όπου έμελλε ν' ανασχηματισθῆ, ενώ τά άλλα σώματα, ώθούμενα υπό του όγκου τών γερμανών, ών ό αριθμός ήξανε αναταπαύστως, ήρχοντο νά εύρωσι προστασίαν υπό τό Μέτς. Κατά πάσαν στιγμήν περιέμεναν νά ιδώσι τούς Πρωσσους μέσ' τήν καρδιά τής Λορραϊνης.

Εις τας πόλεις, τά χωρία, παντού έτοιμαζοντο πρός υπεράσπισιν έναντίον τών επιδρομέων. 'Ο χωρικός έπρομηθεύετο πυρίτιδα, άνέλυσ σφαίρας, εγέμιζε τό πυροβόλον του. Συνθηροϊζοντο, εις μικρούς ένόπλους όμίλους, πέντε από τό ένα χωριον, δέκα από τό άλλο. Αυτοί συνεπλήρωσαν εκτοτε τας

τάξεις τῶν μεταβατικῶν καὶ τοὺς λόγους τῶν ἐλευθέρων σκοπευτῶν.

Ἐλευθεροὶ σκοπευταί! Κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον εἰς πολλὰ μέρη τῆς Γαλλίας ἐπολέμησαν οὗτοι. Ἄλλ' ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπῆρχεν εἰς τὰ Βόσγια ἑταιρία σκοπευτῶν ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐλευθεροσκοπευτῶν τῶν Βοσγίων, καὶ τῶν ὁποίων ἡ ἑδρα ἦτο τὸ Ἐπινάλ.

Τὰ μέλη τοῦ συλλόγου τούτου δὲν ἦσαν οἱ τελευταῖοι, οἵτινες ἐσκέφθησαν διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἐστιῶν των.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἔλαβεν ἐπιστολὴν κατεπίγουσαν προσκαλοῦσαν αὐτὸν νὰ παρευρεθῆ εἰς γενικὴν ἑκτακτον συνέλευσιν τοῦ συλλόγου τῶν Ἐλευθεροσκοπευτῶν τῶν Βοσγίων, τῶν ὁποίων ἦτο ἐπίτιμος πρόεδρος καὶ εἰς τῶν τιμητικῶν προέδρων.

— Αὔριον θὰ πάγω σ' τὸ Ἐπινάλ, εἶπεν εἰς τὴν Ἰωάννα.

— Σ' τὸ Ἐπινάλ, γιατί;

— Νὰ, διάβασε.

Ἡ νεάνις διήλθε ταχέως τὸ προσκλητήριον γράμμα.

— Καὶ εἶνε τόσο ἀνάγκη ἡ παρουσία σας;

— Ὅχι.

— Τότε λοιπὸν γιατί νὰ κάμης αὐτὸ τὸ ταξεῖδι;

— Διὰ δύο λόγους.

Πρῶτον πρέπει νὰ δείξω ὅτι τοὺς σέβομαι κ' ἔπειτα θὰ ἰδῶ τὸν Νομάρχη, θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

— Τότε, πάτερ, δὲν λέγω τίποτε.

— Καὶ ὅμως σὲ βιάζω πού δὲν θέλεις νὰ πάγω.

— Ἄ! ὄχι.

— Γιατί λοιπὸν εἶσαι μελαγχολική;

— Καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω, πατέρα, νομίζω ὅτι κατὶ θὰ μοῦ συμβῆ.

— Τί παιδί πού εἶσαι!

— Καὶ ὅμως εἰς αὐτὰς τὰς περιστάσεις πῶς νὰ μὴν ἦναι κἀνεὶς μελαγχολικός, οἱ στρατιῶταί μας φονεύονται, ἡ δυστυχὴς πατρίς μας ὑποφέρει.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ γηραιὸς λοχαγός, κινῶν θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

Ἡ Ἰωάννα ἀνεστῆ καὶ ἐσπύγγισε κρυφίως δύο δάκρυα.

Ἐσκέπτετο τὸν μνηστῆρά της.

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον, ἀφοῦ ἐνηγκαλίσθη τὴν Ἰωάννην καὶ τῇ ὑπεσέθη ὅτι δὲν θ' ἀπουσίασῃ πλέον τῶν τσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρων, ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἀνεχώρησε δι' Ἐπινάλ.

Ἡ Γερτρούδη ἔφθασε τὴν συνήθη ὥραν. Ἡ Ἰωάννα, ὅπως καὶ πάντοτε τὴν ἐβοήθησεν εἰς τὴν οἰκιακὴν ὑπηρεσίαν καὶ εἰς τὸ καθάρισμα ὅλης τῆς οἰκίας. Ἡ Γερτρούδη τὴν ἐπέπληττε.

— Κουράζεσαι, δεσποινίς.

— Μ' ἀρέσει ἡ δουλειά γιατί ἔτσι ἀφαιροῦμαι καὶ λησμονῶ λιγάκι πῶς δὲν εἶνε ὁ πατέρας ἐδῶ.

Μετ' ὀλίγον πῆρε τὸ ἐργόχειρο, πῆγε νὰ καθίσῃ εἰς τὸ βῆθος τοῦ κήπου ὑπὸ τὴν σκιαδά. Ἦτον ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ σκιά καὶ ἡ δρόσος ἦσαν περιζήτητα, διότι ἡ ζέστη ἦτο πνιγηρὰ, ὁ καιρὸς βεβαρυσμένος, θυελλώδης.

Ἡ Γερτρούδη ἀπῆρχετο τακτικῶς εἰς τὰς ἑπτὰ, ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν εἶχε ἀναχωρήσει ἀκόμη, ἀν καὶ ἦτο ὀκτῶ.

— Γερτρούδη, τῇ εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἐτελείωσες τὴν ἐργασίαν σου γιατί μένεις τόσο ἀργά;

— Διὰ νὰ σὰς συντροφεύσω, δεσποινίς.

— Σ' εὐχαριστῶ καυμένη Γερτρούδη, ἀλλὰ ξέρω ὅτι ὁ καιρὸς σου εἶναι πολύτιμος.

— Ὡ! γιὰ μίαν ὥραν δὲν πειράζει. Ἄν θέλεις κοιμοῦμαι ἀπόψε ἐδῶ.

— Ἄς νὰ φοβοῦμαι, Γερτρούδη; Ἐννοιάσου δὲν εἶμαι τόσο δειλὴ. Ἐδῶ δὲν ἔχομε κακοὺς ἀνθρώπους κ' ἔπειτα δὲν πιστεύω ὅτι στοιχεῖα οὔτε φαντάσματα καὶ ἔχω κ' ὄλλας τὸν καυμένο τὸν Φιντέλη πού με φυλάγει. Πήγαινε λοιπὸν γιατί σὲ περιμένουν ὁ ἀνδρας καὶ τὰ παιδιὰ σου.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, δεσποινίς, ἀναχωρῶ.

— Καλὴ νύκτα Γερτρούδη.

— Καλὴ νύκτα σας, δεσποινίς.

— Εὐχαριστῶ.

— Θὰ ἔλθω αὔριον ἐνωρίς.

— Εἰς τὰς ἑπτὰ καθὼς πάντοτε.

Ἡ ὑπρέτρια ἀπῆλθεν.

Ἡ νεάνις ἐκλείσε τὰς θύρας, ἐκλείσε τοὺς μογλοὺς καὶ ἐθεβαιώθη ἀν τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κλιῶς κλεισμένα. Αὐτὸ τὸ ἔκαμε κάθε βράδυ καὶ τὸ θέρος καὶ τὸν χειμῶνα. Ἡ Ἰωάννα ἔμεινεν ἀκόμη μίαν ὥρα εἰς τὸ ἰσόγειον δωμάτιον, ἔπειτα ἀνέβη ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ Φιντέλη εἰς τὸν κοιτῶνά της, τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἦσαν ἐστραμμένα εἰς τὸν κήπον. Μολονότι τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτὸν, ὁ καύσων ἦτο τόσο ὑπερβολικός, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι μπῆκε μέσα σὲ φούρνον καὶ πλησίασασα ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ, διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ. Νέφη ἀντήρχοντο ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐξαπλούμενα πανταχοῦ, ἐφ' ὅλων δὲ τῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος, ἀστραπαὶ διεσταυροῦντο, συνεκρούοντο, διπυλάκουν τὰ νέφη, ὁ ὀρίζων ἐφλέγετο. Ἡ Ἰωάννα ἐθεάτο τρομαγμένη, τινάζετο ὀπίσω ὀσάκις ζωπρά τις λάμψις τὴν ἐθάμβου. Ἐσυλλογίζετο τὸν Ἰάκωβόν της...

Ἀπὸ τῆς ἐπιστρατείας δὲν εἶχον λάβει ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ νεαροῦ στρατιώτου. Ἡ Ἰωάννα μὴ γνωρίζουσα πού εὐρίσκετο, ἤσθάνετο καθ' ἡμέραν αὐξανόμενας τὰς ἀνησυχίας της. Τὸ ἑνοριακὸν ἡμερολόγιον ἐσήμανεν ἐμέτρησε— ἡ ὥρα δέκα ἐψήθυσε κ' ἐγὼ πεθαίνω γιὰ ὕπνο.

Γρόντι, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείοντο ἀκουσίως καὶ ἤσθάνετο πονοκέφαλον καὶ μεγάλην ἐφ' ὅλων τῶν μελῶν της χαυνώσιν— θὰ εἶναι ἔνεκα τῆς ζέστες διελογίσθη.

Βαθεῖα σιγῇ ἐπεκράτει περὶ αὐτὴν, διαταραττομένη μόνον ὑπὸ δύο ἢ τριῶν γρύλλων οἵτινες τραγουδοῦσαν ἐπὶ τοῦ χόρτου.

Οὔτε ἡ ἐλαχίστη ρεπὴ ἀνέμου ἔψαυε τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἢ γαλήνη αὐτὴ προήγγελε καταγίδα ἣτις ἀναμφιβόλως τὴν νύκτα θαῖπέσκηπτε.

Κατεβίβασε τὸ δικτυωτὸν τοῦ παραθύρου, ἀλλὰ δὲν ἐκλείσε τὰς ὑέλους. Σχεδὸν καθ' ἐκάστην νύκτα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων καυσόνων, ἄφινεν αὐτὰς ἀνοικτὰς ἢ ἡμικλείστους. Ἐξεδύθη καὶ σβύσασα τὸ κηρίον κατεκλήθη. Ὁ Φιντέλης πηδήσας ἐπὶ τοῦ ἐραπλώματος ἐπλαγίασε παρὰ τοὺς πόδας της.

Μετὰ τέταρτον ὥρας ἡ Ἰωάννα ἐκοιμάτο βαθύτατα. Κεκρυμμένος ἐν τῷ φράκτῃ τοῦ κήπου ἀπέναντι τοῦ παραθύρου ἤκολούθει τις διὰ τῶν ὀφθαλμῶν πάσας τὰς κινήσεις τῆς Ἰωάννας: ἐνεδρεύων ὡς ἡ τίγρις τὴν λείαν της, ἐτοίμη νὰ ὀρμήσῃ ἐπ' αὐτῆς. Ὅτε δὲ ἔπαυσε βλέπων διὰ τοῦ δικτυωτοῦ τὴν σκιάν αὐτῆς κινουμένην, τὸ δὲ φῶς τὸ ἐν τῷ θαλάμῳ ἐσβέσθη, ἀποτρόπαιον μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του. Ἐπὶ ἡμίσειαν ἔβην ἔμεινε κρυμμένος ἐν τῇ σκιά, περιμένων ἀναμφιβόλως μέχρις οὔ ἡ νεάνις ἀποκοιμηθῆ. Ὁ νυκτιπλάνος οὗτος ἦτον ὁ Ραοὺλ Δεσιμαίτζ. Ὅποιον ἀποτρόπαιον σχέδιον ἐβύσσοδμε; ;

(ἀκολουθεῖ).